

PERFIL

TEXT VIVES DE SINEU FOTO XÈNIA BAGUÉ

FRANCESC MARIMON METÒDIC I DIATÒNIC

Francesc Marimon és un dels personatges que ha contribuït més a la recuperació de l'acordió diatònic a Catalunya. Com a instrumentista, com a ensenyant, com a creador d'un mètode d'aprenentatge, com a compilador de repertoris, com a líder del grup **La Portàtil FM** i també com a organitzador dels balls a la plaça del Rei, la seva aportació a la revifalla de la tradició musical del país ha estat tan aparentment discreta com decisivament transcendental.

Nascut a l'esquerra de l'Eixample barceloní el 1955, metge de professió i pare de dos fills –n'espera el tercer–, l'acordionista **Francesc Marimon** és un home d'una sinceritat ben bé transparent: “Encara estic aprenent solfa. (...) M'agrada tenir una relació privilegiada amb la societat, que està molt malalta. (...) És menys monòton fer de músic de la manera que ho faig jo. (...) Sóc d'un temps que la gent era més compromesa i solidària. (...) El meu dolor per la llengua i pel país no m'amarga, però implica una lluita constant. (...) No tinc televisió, no tinc força, escric cartes d'amor. (...) L'amor –i la capacitat de reconèixer-lo en una mirada– és el millor que he tingut a la vida. (...) Tocar l'acordió és un repte, és molt bo per a la salut mental...”

“L'acordió és tan senzill com l'harmònica: bufar i aspirar”

Però **Marimon** va trigar a descobrir l'acordió. La seva primera experiència musical va arribar cap als 15 anys, quan es va integrar a la **Coral Càrmina**. Després, immers en l'ambient efervescent dels esplais, a començament dels setanta, va aficionar-se a tocar la guitarra, la flauta, el saxo i la gralla, que feia sonar amb una colla de Vilanova i la Geltrú, i fins i tot es va matricular a l'antiga escola de música impulsada pel Zeleste. Però no va ser fins a començament dels vuitanta que va ensopegar amb **Tercet Treset** –formació seminal del folk català– i va sentir l'acordió diatònic de **Jordi Roura**. “L'instrument em va atraure de seguida –recorda **Marimon**–. En **Jordi** em va passar un mètode per tocar-lo, i jo hi vaig aplicar els meus coneixements sobre la gralla.” Més endavant, va començar a assistir als cursets i a les trobades d'Arsèguel, organitzats per **Artur Blasco**, on va

coincidir amb alguns dels vells acordionistes del Pirineu, i així va esdevenir un dels joves sonadors que van salvar la continuïtat del diatònic tradicional. Llavors, a Barcelona, **Marimon** va coincidir amb un altre parell de joves músics, el violinista Francesc Tomàs ‘Panxito’ i el flabiolaire Carles Mas, i s'hi trobava a les escales de la plaça del Rei per improvisar algunes tonades. Amb el temps, un esbart dansaire que tenia el local a prop va començar a ballar les seves melodies, i gairebé sense proposar-s'ho, de manera espontània, hi van néixer la **Cobla Mínima**, formada per tots tres instrumentistes, i el cicle dels ‘Divendres a la plaça del Rei’, que des del 1987 cada primavera i cada tardor omple de música tradicional aquest privilegiat racó del nucli antic del Cap i Casal. Setze anys i molts esforços després, incloent breus ‘exilis’ a la Barceloneta i a la plaça de la Mercè, **Marimon** és l'únic responsable dels ‘Divendres a la plaça del Rei’, i n'està content: “Malgrat la feina burocràtica dels papers, els permisos i les subvencions, és molt plaent veure com funciona aquesta iniciativa. A partir dels balls a la plaça del Rei s'han fundat grups, s'han consolidat repertoris –reunits sobre paper en els dos volums de l'imprescindible *Punt de trobada*– i s'han creat altres cicles de característiques semblants. A més, per a molta gent aquests balls han estat el primer contacte amb la música tradicional. Les administracions haurien de prendre consciència que tot això té un gran valor.”

Després de la dissolució de la **Cobla Mínima**, el 1989, **Marimon** va fundar **La Portàtil FM**, una banda de format variable –“Ens adaptem a totes les opcions”– per la qual han passat tota mena de músics, de **Marcel Casellas** a Paul Stouthamer, per esmentar-ne dos de significatius: “El grup sempre ha treballat el repertori tradicional ballable. Esclar que ens hauria agradat fer temes

propis, compondre cançons, però no ens n'han sortit. Som autosuficients i la feina no és gaire fatigosa, perquè no fem una música difícil, encara que sí que requereix una personalitat.”

Dos discos en catorze anys no representen un bagatge gaire colpidor per al grup: “Crec que no cal fer discos per obligació –hi respon **Marimon**–. A més, els enregistraments només reflecteixen una part de les vivències de cadascú. Ara, però, estem provant un nou format, **La Portàtil FL** –de flabiol–, que té una sonoritat més rural, d'aplec a l'ermita, amb el meu acordió, el flabiol de la meva companya, l'Alicia Portella, i el fiscorn d'en Pep Moliner. N'estem preparant un disc, però sense cap pressa.”

L'altre vessant en què **Marimon** ha desplegat una gran activitat ha estat en l'ensenyament. El seu mètode d'aprenentatge de l'acordió diatònic, escrit el 1987, és la Bíblia del neòfit en aquest instrument, que cada dia sona més i més, en mans de tota mena de músics, des d'**El Pont d'Arcalís a Dusminguet** i d'**Ara Va De Bo a Pomada**. Però, quin és el seu secret? Contesta el professor: “La veritat és que l'acordió és més fàcil de tocar que altres instruments. De fet, és tan senzill com l'harmònica: es tracta de bufar i aspirar. Així que en domines la mecànica, funciona sol, i per això és terriblement accessible per tothom. Ara bé, els interessos dels alumnes són molt eteris. La majoria tenen la voluntat de fer sonar l'acordió, però sense cap objectiu concret, i no hi arriben gaire lluny. També hi ha gent que hi posa més interès i ara mateix estan apareixent bons acordionistes, però tots plegats encara som una minoria molt petita.”

> **AMB LA PORTÀTIL FM:**

Ball al diatònic (Autoedició/Tram, 1994)

Complicitats (Autoedició/Tralla Records, 2000)

> **AMB RAH-MON ROMA:**

Per Nadal pas de pardal (Picap, 1995)

> **AMB MARCEL CASELLAS SEXTET FOLK:**

El Neomodernista (Tram, 1997)

BIBLIOGRAFIA

Mètode d'acordió diatònic (Generalitat de Catalunya, 1987)

Punt de Trobada I, amb Eduard Casals i Marcel Casellas
(Associació Danses a la plaça del Rei, 1995)

Punt de Trobada II, amb Ximo Caffarena i Marcel Casellas
(Associació Danses a la plaça del Rei, 2000)

EL CONFESSIÓARI

Un temps: avui

Un lloc: Boscallt (a prop d'Arsèguel, a l'Alt Urgell)

Un personatge: el metge de capçalera

Un mestre: Joan Vilaró, acordionista de Premià de Mar

Un disc: *Cantant a la teulada* (Tram, 1997)
d'El Cau del Llop

Una cançó: "No pateixis, vida, que ara vinc",
de Pomada

Un ball: el bolero mallorquí

Un llibre: *El amor en los tiempos de cólera*,
de Gabriel García Márquez

Una obra d'art: la cara d'una noia enamorada

Una pel·lícula: *L'illa de l'holandès* (producció
catalana dirigida per Sígfrid Monleon)

Un plat: el pa amb tomàquet

Una beguda: vi blanc amb gasosa

Un color: el roig

Un animal: les papallones